

МЕДИЧНА комісія при польовому військоматі нашвидку обстежила групу молодих людей, серед яких своїм чималим зростом виділявся Василь Мирончук, і винесла вердикт: "Придатні до військової служби". Стрій хлопчаків, який швидше нагадував собою більш-менш організований натовп, поволеньки рушив у напрямку залізничної станції. У кожного за плечима гойдалася полотняна торбина із скромними істінними припасами. Та й де було взятися нинішнім чемадонам з їжею, з якими сьогоднішні призовники вирушають на армійську службу? Адже Славутський район щойно звільнився з-під фашистської окупації.

Поїзд повільно повзе на схід, минаючи поруйновані війною станції і полустанки. Ось і Арзамас -- невелике містечко в Горьківській області. Ось тут Василю Мирончуку та його землякам належить пройти курс молодого бійця.

Протягом трьох місяців при звичаювалися до армійських розпорядків, вивчали зброю і методи володіння нею, інші премудрості солдатського побуту. Так що не зовсім "жовторотими" потрапили згодом у діючу армію.

Йшов до свого завершення 1943-й. Свинцем і вогнем поливав ворог кожну п'ядь землі під Тернополем, де прийняв бойове хрещення підрозділ, у складі якого був і Василь. Та ніяка сила вже не могла стримати переможну ходу радянського воїнства: гітлерівці змушені здати місто. І далі, під натиском наших військ, вони відступали все далі й далі, до того кордону, який віроломно перейшли у червні 1941-го.

Втім, і цей рубіж виявився для агресора не останнім: то була вже побита собака, що повертається до власної будки. Хоч цей гітлерівський звір і огризався, і міг ще смертельно вкусити, але доля його була вже вирішеною -- згине там, звідки виповз у світ. Справа була лише в часі. І той час настав -- 9 травня 1945-го року.

Тоді ж, під Тернополем, на всіх ділянках боїв від Чорного до Балтійського морів, ще ніхто не відав точно дати сконання фашистської нечисті. Просто воїни виконували свою ратну справу, йшли на смерть

○ Солдат Перемоги

Радість має у дітях і внуках

заради дітей і дружин, заради свободи свого краю, своєї землі. І кожна відвойована грудочка, кожен пройдений сантиметр наближали цю благу мету.

Ось війна відкотилася на територію Польщі. Окремий гвардійський полк важких танків з десантом на броні веде кровопролитні бої за Перемишль, згодом -- за Варшаву. Нелегко десантникам. І підтримати автоматним вогнем танкову атаку потрібно, і встежити, аби якийсь

ворожий солдат не пошкодив фауст-патроном бойову машину, не знищив її екіпаж. Від постійної напруги ніють м'язи, пальці ледве стискають скоби, приварені спеціально для десантників. Але для Мирончука це ні по чому -- попереду страхотливою примарою видніється ворожа Німеччина з її столицею і рейхстагом.

-- Дійти! Тільки дійти і перемогти! -- ця думка не полишала Василя весь його бойовий шлях. Більше того

вона допомогла вижити, перенести рану й контузію. І, врешті-решт, привела воїна до рейхстагу. Хоча й там, на підступах до осинового гнізда, звідки почався загарбницький марш гітлерівської воляччини і де він мав безславно завершитися, міг полугти й Василь Мирончук -- з двадцяти шести чоловік підрозділу живими залишилися лише двоє.

... Перегортаю з Василем Кіндратовичем його нагородні книжечки, передивляюся подяки, потерті на згинах від частого користування, але акуратно підлеплені біленьким папером. Ось грамота учаснику взяття Берліна, підписана командуючим 1-ої гвардійської танкової армії М. Катковим й датована 9 травня 1945 року, подяки за прорив оборонних споруд на підступах до Берліна, за взяття міста, за доблесть у боях в Західній Померанії, документи про нагородження орденами й медалями.

Роздивляюся все це скромне солдатське надбання і слухаю розповідь колишнього фронтовика. Проте, як продовжував службу в армії у тій же Німеччині до 1949 року. Про відвідання табору смерті Бухенвальда і про страхотливі речі, які довелося побачити і які й досі викликають почуття огиди і ненависті до фашистського звірства.

Можливо, оті враження від побаченого і пережитого й послужили у майбутньому при обранні справи, якій присвятив мирну частину свого життя -- культурі. Впродовж десятків років працював у системі кінопрокату, старався нести людям чисте і красиве, правдиве і людяне. А це -- виховання дітей і внуків. Без

їх радощів і сміху давно згас би ветеран. Але черпас від них силу, отримує любов за любов -- і досі радіє життю. Бо заради цих радощів йшов солдат під кулі, дивився смерті у вічі.

Хай життя обдаровує Вас, Василю Кіндратовичу, тільки щастям і радістю!

Анатолій ХУТКИЙ.

На знімках: келих за Перемогу. Справа -- В.К.МИРОНЧУК.

-- поруч з онуками.

Фото з сімейного альбому колишнього фронтовика.